

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. K.**, bytem, zastoupeného JUDr. Luděkem Zakopalem, advokátem se sídlem Nádražní 1987/44, 792 01 Bruntál, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, č. j. JMK 24093/2016, sp. zn. S-JMK 139376/2015/ODOS/Ib,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, č. j. JMK 24093/2016, sp. zn. S-JMK 139376/2015/ODOS/Ib (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 9. 9. 2015, č. j. MUZN 71626/2015, sp. zn. 3213/2015/Petr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání

přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 1. 3. 2015 v 14:10 hod. na silnici č. I/53, v úseku od křižovatky na obec B. po křižovatku na obec D., okr. Znojmo, ve směru jízdy na Znojmo, jako řidič motorového vozidla tov. zn., překročil nejvyšší dovolenou rychlost v úseku, kde je maximální dovolená rychlost 90 km/h, když mu byla rychloměrem naměřena rychlost 185 km/hod. Za spáchání daného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 8.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž se následně v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval otázkou přezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. V tomto ohledu dospěl k závěru, že žádnými takovými vadami netrpí, neboť jsou v něm uvedeny úvahy prvostupňového správního orgánu, na základě kterých byl žalobce shledán vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku. V této souvislosti se žalovaný dále zabýval námitkou žalobce, že mu nebyla umožněna účast na ústním jednání, ze kterého se řádně omluvil. Žalovaný neshledal danou námitku důvodnou, a to s odkazem na skutečnost, že žalobce byl k ústnímu jednání s dostatečným předstihem předvolán, ale až dva dny před konáním nařízeného jednání byla prvostupňovému správnímu orgánu doručena písemnost obsahující žádost o odročení jednání z důvodu nepřítomnosti žalobce na území České republiky, aniž by v ní byly uvedeny konkrétní důvody. Žalovaný se tak ztotožnil s postupem prvostupňového správního orgánu, když k podané žádosti či omluvě nepřihlédl a provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, který byl o této možnosti v předvolání poučen. Poté přistoupil žalovaný k posouzení, zda bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno v souladu s právními předpisy. Předně konstatoval, že skutkový stav byl prvostupňovým správním orgánem zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. V tomto kontextu poukázal zejména na videozáznam z použitého rychloměru Minispeed 2000, ověřovací list o způsobilosti k použití, certifikáty o proškolení policistů a úřední záznam obsahující údaje o řidiči a měřeném vozidle. Na jejich základě dospěl k závěru, že není pochyb o tom, že žalobce byl řidičem vozidla, u kterého byla naměřena rychlost 185 km/hod., tedy o 95 km/hod. více, než je na dané pozemní komunikaci dovoleno. Tím žalobce naplnil nejen formální, ale také materiální stránku přestupku. Co se týče otázky zavinění, ta ve vztahu k dané skutkové podstatě postačuje ve formě nedbalosti. Pokuta pak byla dle názoru žalovaného správně uložena v polovině zákonem stanovené sazby, a to s ohledem na okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán.

Závěrem odůvodnění se dále žalovaný v bodech vyjádřil k odvolacím námitkám. Předně uvedl, že ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce, neboť svou omluvu řádně nedoložil, přičemž prvostupňový správní orgán tuto skutečnost ve svém rozhodnutí zdůvodnil. Není poté obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí uvádět, že ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti obviněného. Žalovaný naopak přisvědčil tvrzení žalobce o tom, že v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je písařská chyba, kdy je uvedeno datum 3. 1. 2015 místo 1. 3. 2015. Nejedná se však o tak zásadní vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť z výroku prvostupňového rozhodnutí a dalších listin ve spisu jednoznačně vyplývá, kdy došlo ke spáchání přestupku. Stejně tak nepovažoval žalovaný za zásadní vadu, že prvostupňový správní orgán použil pojem veřejný činitel, když příslušná právní úprava hovoří o úřední osobě, neboť tato skutečnost neměla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Pokud žalobce dále namítal absenci uvedení data jeho vypravení, označil žalovaný tuto námitku za nedůvodnou, neboť stejně jako předchozí námitka nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, resp. tato skutečnost nebyla způsobilá zasáhnout žalobci do jeho

procesních práv. K tomu žalovaný doplnil, že stejnopis rozhodnutí založený ve spisu údaj o datu vypravení obsahuje. Závěrem se žalovaný vyjádřil k namítaným nedostatkům poučení o podání opravného prostředku. Konkrétně uvedl, že žalobce byl poučen dle příslušných ustanovení správního řádu. Co se týče absence odkazu na poučení dle ust. § 81 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném a účinném znění do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“), je možné vycházet v tomto ohledu z obecné právní úpravy správního řízení, resp. z ust. § 83 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Ten stanovuje, že v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení o opravném prostředku běží lhůta k jeho podání od doručení opravného usnesení. V daném případě však žalobce podal včas a řádně odvolání, což aplikaci uvedeného postupu vyloučilo. Z těchto důvodů žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

III. Žaloba

Žalobce považuje prvostupňové i napadené rozhodnutí za nezákonná, přičemž výslovně uvedl, že žalobní námitky byly shodně uplatněny v rámci odvolacího řízení, ale nebylo k nim ze strany žalovaného přihlédnuto. V první řadě žalobce poukázal na skutečnost, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. V této souvislosti dále konkretizoval, že se z nařízeného ústního jednání včas a řádně omluvil, ale přesto proběhlo v jeho nepřítomnosti, aniž by důvod k takovému postupu byl v prvostupňovém rozhodnutí zdůvodněn. Dále považoval žalobce za nemyslitelné, pokud prvostupňové rozhodnutí vykazuje rozpory v tom smyslu, že v odůvodnění uvádí jiné datum spáchání přestupku, než ve výrokové části. Za neodpovídající zákonné terminologii poté označil konstatování prvostupňového správního orgánu, že policisté jsou pod přísahou, když podle zákona skládají slib. Stejně tak použil dle jeho názoru prvostupňový správní orgán nesprávně pojem veřejný činitel místo úřední osoba. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje v rozporu se zákonem údaj o jeho vypravení. Nejzávažnějším nedostatek je však poučení o opravném prostředku, které nebylo formulováno s odkazem na speciální právní úpravu obsaženou v zákoně o přestupcích.

Kromě výše uvedených námitek, které byly shodně uplatněny v odvolání, žalobce poukázal také na nezákonný postup žalovaného, když doručil napadené rozhodnutí toliko do rukou jeho právního zástupce. V tomto kontextu odkázal na analogické použití trestního práva, které vyžaduje doručení rozhodnutí osobě, které se přímo týká. S odkazem na tuto skutečnost se žalobce domnívá, že marně uplynula zákonem stanovená lhůta jednoho roku pro projednání přestupku, neboť napadené rozhodnutí nenabýlo vlivem absence řádného doručení právní moci. Žalobce dále namítl, že mu prvostupňový správní orgán uložil sankci v podobě zákazu řízení motorových vozidel, aniž by konkretizoval, o jaká motorová vozidla se jedná. Závěrem žalobce poukázal s odkazem na příslušnou právní úpravu, že správní orgán, resp. obec s rozšířenou působností, nemá na rozdíl od soudů celostátní působnost. K tomu dodal, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a v napadeném rozhodnutí není uvedeno, na jakou oblast se zákaz řízení vztahuje.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou, neboť rozhodnutí správních orgánů byla vydána v souladu se zákonem. Ve vztahu k námitkám, které byly žalobcem uplatněny již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, popř. které jsou v žalobě vymezeny jako body 1. - 9., žalovaný sdělil, že se s nimi již vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které odkazuje. V souvislosti s námitkou týkající se absence řádného doručení prvostupňového rozhodnutí poté žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které se písemnosti ve správním řízení zásadně doručují toliko právnímu

zástupci, a to s výjimkou případů, kdy má zastoupený osobně něco vykonat. Jako typický případ je uveden výslech účastníka řízení, který je však podmíněn dalšími zákonnými požadavky. S odkazem na tento právní závěr pak žalovaný konstatoval, že v projednávané věci se jednalo o doručování rozhodnutí ve věci samé, přičemž tak nebyla vyžadována žalobcova osobní součinnost. Prvostupňový správní orgán tedy jednal v souladu se zákonem, pokud prvostupňové rozhodnutí doručil toliko řádně zmocněnému zástupci. Žalovaný dále nepovažoval za důvodnou ani námitku žalobce směřující proti uložení sankce zákazu řízení, a to z důvodu, že nebyl dostatečně konkretizován. Dle jeho názoru je z výroku prvostupňového rozhodnutí patrné, že byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel, neboť by v opačném případě byl explicitně omezen pouze na některé skupiny řidičského oprávnění. Z těchto důvodů žalovaný krajskému soudu navrhl, aby podanou žalobu zamítl.

Ve své replice pak žalobce v podstatě doslova převzal text žaloby, resp. jejího doplnění ze dne 11. 3. 2016. K tomu ve vztahu k vyjádření žalovaného doplnil, že odvolací orgán je stejně jako správní orgán prvního stupně povinen umožnit žalobci vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, k čemuž v projednávané věci nedošlo. Dále připomněl, že zákaz řízení formulovaný v prvostupňovém rozhodnutí je neurčitý, neboť nespecifikuje, kterých motorových vozidel se týká.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Z obsahu úředního záznamu ze dne 5. 3. 2015 je zřejmé, že dne 3. 1. 2015 prováděla příslušná policejní hlídka na silnici č. I/53 v úseku křižovatek B. a Dyje, okres Znojmo, měření rychlosti pomocí rychloměru Minispeed 2000, přičemž při své činnosti naměřila u žalobcova vozidla rychlost jízdy 185 km/hod., přestože na dané pozemní komunikaci je nejvyšší dovolená rychlost jízdy toliko 90 km/hod. Při následné silniční kontrole byl řidič legitimován a na základě předložených dokladů ztotožněn jako žalobce. Se spácháním přestupku nesouhlasil a odmítl úřední záznam podepsat. Na základě oznámení přestupku bylo následně nařízeno ústní jednání na den 23. 7. 2015, ke kterému se žalobce nedostavil. Z protokolu o ústním jednání a příslušné listiny založené ve spisu, je potom zřejmé, že prvostupňovému správnímu orgánu byla ze strany žalobce doručena žádost o odročení jednání dne 21. 7. 2015, ve které jako důvod uvedl, že nebude přítomen v České republice. K tomu prvostupňový správní orgán v protokolu uvedl, že žádost žalobce nebyla žádným způsobem doložena, přestože byl o této skutečnosti poučen v předvolání k ústnímu jednání. Současně z obsahu protokolu vyplývá, že prvostupňový správní orgán provedl důkaz čtením listin založených ve spisu a ukončil dokazování s konstatováním, že žalobce svého práva dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil.

Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku, přičemž mu byla uložena pokuta ve výši 8.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V rámci odůvodnění prvostupňový správní orgán nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení, přičemž uvedl, že byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V tomto ohledu poukázal na obsah spisového materiálu, který je tvořen zejména videozáznamem z použitého rychloměru Minispeed 2000, platným ověřovacím listem k jeho použití a osvědčením policistů o proškolení. Současně prvostupňový správní orgán doplnil, že nemá pochybnost o nestrannosti zasahujících policistů, kteří v dané věci vystupují pouze v rámci výkonu svých služebních povinností. S ohledem na tyto skutečnosti bylo dle jeho názoru dostatečně prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přestupku. Co se týče jeho materiální stránky, překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 95 km/hod. je třeba považovat za nebezpečný přestupek, kterým je ohrožována nejen bezpečnost samotného řidiče, ale také ostatních účastníků silničního provozu. Ve vztahu

k hodnocení zavinění dospěl poté prvostupňový správní orgán k závěru, že žalobce jednal úmyslně, neboť chtěl dosáhnout výrazného překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Při ukládání sankce bylo zohledněno, že žalobce svým jednáním velmi ohrozil ostatní účastníky silničního provozu, a to také zhoršením možnosti reagovat při tak vysoké rychlosti na nenadále vzniklé situace. Daný úsek pozemní komunikace je navíc znám častým výskytem dopravních nehod s vážnými následky. Jako polehčující okolnost naopak prvostupňový správní orgán zohlednil, že žalobce se za poslední tři roky nedopustil žádného přestupku a jeho jednání nemělo za následek vznik škody či újmy na zdraví. Z těchto důvodů byla uložena pokuta nad polovinou zákonem stanovené sazby a zákaz řízení motorových vozidel na její spodní hranici.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 5. 10. 2015 odvolání, ve kterém namítal porušení svého práva na spravedlivý proces, a to s odkazem na to, že ústní jednání proběhlo v jeho přítomnosti, přestože se z účasti na něm omluvil. Dále považoval žalobce za problematické, že se v rámci odůvodnění vyskytuje špatné datum spáchání přestupku a prvostupňový správní orgán nepoužívá zákonnou terminologii. K tomu doplnil, že jednou z náležitostí rozhodnutí je uvedení data, kdy bylo vypraveno, což v prvostupňovém rozhodnutí absentuje. Za nejzávažnější vadu poté žalobce označil nesprávné poučení o opravném prostředku, které vychází toliko ze správního řádu, nikoliv zákona o přestupcích. Proto žalobce žalovanému navrhl, aby prvostupňové rozhodnutí zrušil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

V první řadě krajský soud uvádí, že z obsahu žaloby a správního spisu je zřejmé, že žalobce nepochybně skutkový stav věci tak, jak byl prvostupňovým správním orgánem zjištěn. V žalobě naopak sdružuje větší množství námitek, které se všechny týkají procesního postupu žalovaného a prvostupňového správního orgánu, resp. náležitostí prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Krajský soud se tedy bude jednotlivými námitkami zabývat v pořadí, v jakém byly žalobcem uplatněny, přičemž v tomto ohledu zohlední jejich vzájemnou příbuznost.

Žalobce nejprve namítal, že vydáním prvostupňového rozhodnutí bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, a to z důvodu, že bylo předcházející ústní jednání konáno v jeho nepřítomnosti, přestože se z něj předem omluvil. Krajský soud v tomto směru konstatuje, že obecně je třeba považovat účast obviněného z přestupku na ústním jednání za obligatorní, a to s ohledem na povahu přestupkového řízení. Důvodem je skutečnost, že oblast správního trestání je ovládána obdobnými principy jako projednávání a postihování trestných činů, když

je účast obviněného na jednání vyžadována, aby byla zajištěna možnost realizace jeho práva na spravedlivý proces dle čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Na zákonné úrovni byl požadavek ústnosti při projednávání přestupku zakotven v ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, který v dotčeném znění stanovoval, že: „*O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*“ S odkazem na výše citované ustanovení tedy není podmínka účasti obviněného při ústním jednání absolutní. Ve vztahu k projednávané věci je významná zejména zákonem předvídaná situace, kdy je obviněný z přestupku řádně předvolán, ale přesto se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Problematickým je v tomto ohledu zejména výklad použitých výrazů, resp. neurčitých pojmů, „náležitá omluva“ a „důležitý důvod“. V této souvislosti lze vycházet z judikatury Nejvyššího správního soudu, který se k otázce omluvy z ústního jednání v přestupkovém řízení opakovaně vyjadřoval. Zásadně je náležitost omluvy spojována s její včasností a bezodkladností. To ovšem neznamená, že lze automaticky považovat za nenáležitou omluvu, která byla doručena krátce před konáním ústního jednání nebo dokonce po něm (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66, všechny dále citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou přístupné na www.nssoud.cz). Bude vždy záviset na konkrétních okolnostech případu a důvodu, pro který se obviněný z přestupku nemohl ústního jednání zúčastnit. Dle dosavadní rozhodovací praxe pak lze za důležitý důvod považovat nejen standardní události typu nemoci či úrazu, ale také plánované zahraniční cesty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99).

Pokud krajský soud aplikuje výše uvedené závěry na projednávanou věc, pak je možné konstatovat, že žalobci bylo předvolání k ústnímu jednání, včetně poučení, doručeno dne 22. 6. 2015. Ten následně požádal o odročení jednání písemností zaslanou prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb a doručenou prvostupňovému správnímu orgánu dne 21. 7. 2015, tedy dva dny před konáním ústního jednání. Žalobce v ní konkrétně uvedl, že: „*Tímto žádám o odročení správního řízení č. j. MUZN 46452/2015, sp. zn. 3213/2015/Petr, z důvodu mé nepřítomnosti v České republice.*“ Žádné další dokumenty nebyly přiloženy. Krajský soud tedy s odkazem na citovaný obsah omluvy žalobce a související judikaturu konstatuje, že taková forma omluvy není dostačující, resp. ji nelze považovat za náležitou ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Důvodem je skutečnost, že pouze neurčitým způsobem konstatuje žalobcovu nepřítomnost v České republice, ale vůbec neuvádí, zda se jedná o pracovní či pouze volnočasovou cestu apod. Nepřítomnost žalobce navíc není žádným způsobem doložena, aby mohl příslušný správní orgán vůbec zhodnotit, zda byly splněny zákonné podmínky či nikoliv. Jedná se ovšem o obligatorní součást náležité omluvy z jednání, což Nejvyšší správní soud výslovně uvedl ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23: „*Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.*“ Z těchto důvodů dospěl krajský soud k závěru, že námitka žalobce není důvodná a postup správních orgánů byl přezkoumatelným způsobem a v souladu se zákonem zdůvodněn.

Žalobce dále namítal, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je nesprávně uvedeno datum spáchání přestupku, když je místo 1. 3. 2015 uvedeno datum 3. 1. 2015. Dle jeho názoru se jedná o závažnou vadu rozhodnutí, které má za následek jeho neurčitost. Krajský soud se s názorem žalobce neztotožňuje. Nelze samozřejmě zpochybnit, že je žádoucím stavem, aby rozhodnutí správních orgánů byla nejen po věcně, ale také po formální stránce v pořádku a odpovídající skutkovému stavu. Na druhou stranu je třeba při přezkoumání rozhodnutí posuzovat, zda se jedná o tak závažnou vadu, která by měla vést k jeho zrušení. V tomto ohledu je vhodné odkázat na příslušnou právní úpravu, která upravuje postup správního orgánu v případě, kdy jeho rozhodnutí vykazuje písařské či gramatické chyby, resp. tzv. zjevné nesprávnosti. Jedná se o ust. § 70 správního řádu, který stanovuje, že: *„Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.“* Zjevné nesprávnosti je tak třeba odlišovat od nedostatků, které mají za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí a jsou tedy důvodem pro jeho zrušení. Skutečnost, že ke spáchání daného přestupku došlo dne 1. 3. 2017, vyplývá nejen z výroku prvostupňového rozhodnutí, ale rovněž z dalších listin založených ve spisu, jako je oznámení o zahájení řízení, oznámení přestupku či úřední záznam o jeho spáchání. Sám žalobce pak v odvolání ze dne 2. 10. 2015 jednoznačně datuje spáchání přestupku ke dni 1. 3. 2017. Krajský soud se tedy domnívá, že chybné vyznačení data spáchání přestupku v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je typickým příkladem zjevné nesprávnosti, která sice není žádoucí, ale nemá v důsledku zásadní vliv na přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí (k otázce nepřezkoumatelnosti srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 3 Ads 14/2012 – 72).

Stejně tak krajský soud nepovažuje za zásadní pochybení správních orgánů, když je v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí použit výraz „veřejný činitel“ a skutečnost, že policisté skládají přísahu. Krajský soud souhlasí se žalobcem, že ust. § 17 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, výslovně hovoří o tom, že příslušník skládá v den nástupu služby slib, nikoliv přísahu. Podobným způsobem lze konstatovat, že pojem veřejný činitel byl v právní úpravě nahrazen pojmem úřední osoba, který je vymezen v ust. § 127 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a pod který lze podle písm. e) podřadit rovněž příslušníka ozbrojených sil nebo bezpečnostního sboru nebo strážníka obecní policie. Přesto nelze dle názoru krajského soudu dospět k závěru, že nesprávně použitá terminologie v daném případě představuje tak zásadní vadu rozhodnutí, která by byla důvodem k jeho zrušení. V důsledku je třeba zohlednit, že dané pojmy byly použity pouze v kontextu zdůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ale neměly žádný negativní vliv na zjištění skutkového stavu či jeho právní kvalifikaci. Krajský soud se tedy nedomnívá, že by tímto formálním pochybením správních orgánů bylo jakkoliv zasaženo do žalobcových práv, přičemž zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí by bylo přepjatým formalismem. Obdobným způsobem se poté krajský soud staví k námitce žalobce, že na stejnopisu napadené rozhodnutí nebyl v rozporu se zákonem uveden údaj o jeho vypravení. V této souvislosti ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu stanovuje, že při doručování rozhodnutí se na příslušné listině vyznačí datum, kdy bylo vypraveno. Krajský soud k tomu uvádí, že ve správním spisu je založen stejnopis napadeného rozhodnutí, který je opatřen rovněž údajem o datu vypravení a je k němu přiložena doručenko právnímu zástupci. I za předpokladu, že samotnému žalobci, resp. jeho zástupci, byl doručen stejnopis napadeného rozhodnutí bez data vypravení, ztotožňuje se krajský soud s názorem žalovaného, že tato skutečnost nemá v podstatě žádný dopad do

žalobcových práv. Lhůta k podání žaloby ve správním soudnictví totiž není vázána na okamžik vypravení rozhodnutí, ale nabytí jeho právní moci (doručení).

Svoji další námitkou žalobce poukazoval na nesprávné poučení o opravném prostředku v rámci prvostupňového rozhodnutí, když vycházelo toliko z obecné právní úpravy obsažené ve správním řádu, nikoliv ze zákona o přestupcích, který je speciálním právním předpisem. V této souvislosti krajský soud nejprve uvádí, že obligatorní náležitosti poučení o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu jsou zakotveny v ust. § 68 odst. 5 správního řádu, který stanovuje, že: „*V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.*“ Co se týče poučení uvedeného v prvostupňovém rozhodnutí, to všechny zákonné náležitosti obsahuje, přičemž nad rámec uvedeného informuje rovněž o účincích podaného odvolání a jeho náležitostech. Pokud žalobce odkazuje na právní úpravu obsaženou v ust. § 81 zákona o přestupcích, krajský soud souhlasí se žalovaným, že v úvahu připadá v projednávané věci toliko aplikace odst. 1 a 5 daného ustanovení zákona, a to ve smyslu, že odvolání může podat v celém rozsahu pouze obviněný z přestupku, přičemž má odkladný účinek. Již bylo uvedeno, že prvostupňový správní orgán sice výslovně vycházel toliko z obecné právní úpravy obsažené ve správním řádu, ale i přesto je v jeho poučení uvedena informace o odkladném účinku. Pokud žalobce považuje za zásadní vadu skutečnost, že není explicitně uvedeno, že odvolání může podat pouze obviněný z přestupku, s tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. Z díkce daného ustanovení dnes již zrušeného zákona o přestupcích totiž nevyplývá, že by bylo ze strany zákonodárce míněno jako rozšíření obligatorních náležitostí poučení ze strany správního orgánu, nýbrž jako specifikace okruhu oprávněných subjektů a účinků daného opravného prostředku. Nelze navíc opominout skutečnost, že žalobce i přesto svoji námitku v souladu s poučením prvostupňového správního orgánu o odvolání včas a řádně uplatnil.

Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí bylo doručeno toliko jeho právnímu zástupci, přestože na základě analogie trestního práva má být primárně doručováno obviněnému z přestupku. K tomu krajský soud uvádí, že dle ust. § 34 odst. 2 správního řádu platí, že: „*S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.*“ Z díkce citovaného ustanovení nelze dle názoru krajského soudu dospět k závěru, že by mělo být rozhodnutí správního orgánu ve věci doručováno primárně obviněnému z přestupku. Naopak lze s ohledem na jeho povahu dospět k závěru, že se jím žalobce nevyzývá k žádné procesní či jiné aktivitě, a to ani ve vztahu k uložené sankci za spáchaný přestupek. Shodně se ostatně k dané právní otázce vyjádřil také Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008 – 61, judikoval, že: „*Rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za přestupek, nespadá do kategorie písemností dle § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy písemností, které se doručují nejen zástupci, ale i zastoupenému. V případě tohoto rozhodnutí správní orgán osobní součinnost zastoupeného nepotřebuje.*“ Pokud je tedy v souladu se zákonem doručováno rozhodnutí o vině ze spáchaní přestupku a uložení sankce toliko právnímu zástupci obviněného, o to více lze správnost takového postupu dovodit ve vztahu k rozhodnutí odvolacího orgánu, který jej pouze potvrzuje. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud napadené rozhodnutí doručil právnímu zástupci žalobce, který navíc může s ohledem na své právní vzdělání a činnost advokáta zajistit náležitou ochranu jeho práv.

Další dvě námitky žalobce směřovaly proti uložené sankci v podobě zákazu činnosti, resp. zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce se domnívá, že prvostupňový správní orgán

mu uložil neurčitou sankci, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí nespecifikoval, na která motorová vozidla či skupiny řidičského oprávnění, zákaz dopadá. Současně namítl, že uložení dané sankce bylo v rozporu se zákonem, protože správní orgán neuvedl, na kterou oblast se zákaz řízení motorových vozidel vztahuje, přičemž prvostupňový správní orgán nemá celostátní působnost. Ve vztahu k tvrzené neurčitosti uložené sankce se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že formulace použité ve výroku prvostupňového rozhodnutí, že se „*ukládá zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců (šest měsíců) ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí*“, není neurčitá. Motorové vozidlo je obecný pojem, který může být dále konkretizován, a to zejména s ohledem na zákonnou kategorizaci skupin řidičského oprávnění. Krajskému soudu se jeví jako logické, že za situace, kdyby prvostupňový správní orgán chtěl uložit zákaz řízení pouze ve vztahu k jedné či více skupinám řidičského oprávnění, tak by to v rámci výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl a náležitě konkretizoval. Jedná se ostatně o běžnou praxi správních orgánů, která je krajskému soudu známa z jeho úřední činnosti. Co se týče námítky ohledně určení oblasti, na kterou se zákaz řízení vztahuje, považuje ji krajský soud nejen za nedůvodnou, ale také odporující logice a účelu sankce zákazu řízení motorových vozidel, kterou nelze z podstaty věci omezovat pouze na území konkrétní obce či její jinak zákonem stanovené působnosti.

Žalobce dále v rámci repliky nad rámec námitek uvedených v žalobě doplnil, že žalovaný mu v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí. Vycházel přitom ze skutečnosti, že byl k realizaci svého práva vyzván toliko prvostupňovým správním orgánem, ale nikoliv žalovaným, přestože se příslušná ustanovení o řízení v prvním stupni přiměřeně použijí také na řízení odvolací. Krajský soud předně připomíná, že se jedná o námitku, která byla uplatněna pouze v replice, a to až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Dle ust. § 71 s. ř. s. je však možné rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která činí dle následujícího ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí. K tomu došlo dne 17. 2. 2016, přičemž replika byla ze strany žalobce podána až dne 14. 11. 2016. Námitka tak byla uplatněna až po lhůtě stanovené zákonem. Nad rámec uvedeného krajský soud poukazuje na skutečnost, že prvostupňový správní orgán žalobce poučil o možnosti realizovat jeho právo ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu během nařízeného ústního jednání, ke kterému se však nedostavil. Následně již nebylo v odvolacím řízení prováděno další dokazování. Postup žalovaného tak byl v souladu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 – 61, judikoval, že: „*Za předpokladu, že správní orgán druhého stupně pak řízení nedoplnil prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již účastník řízení znal, nedošlo k porušení zákona, pokud uvedený správní orgán nedal tomuto účastníkovi možnost vyjádřit se k jím předloženým podkladům pro rozhodnutí, neboť by se jednalo o čistě formální úkon.*“

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. října 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.